

STEPHEN KING

HOLLY

Vesmír vám občas bodí lano

IKAR

STEPHEN KING

HOLLY

Preložila Marína Gálisová

Stephen King

HOLLY

Copyright © 2023 by Stephen King
Published by agreement with the author
and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Translation © 2024 by Marína Gálisová
Jacket design © 2024 by Emil Křížka
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu Holly (Scribner, an imprint
of Simon & Schuster, Inc., New York 2023)

preložila Marína Gálisová.

Redigoval Jaroslav Hochel.

Korigovala Klaudia Podolcová.

Obálku navrhol Emil Křížka.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava roku 2024

ako svoju 2 333. publikáciu v elektronickej podobe.

Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9735-7

*Venujem Chuckovi Verrillovi,
editorovi, agentovi a predovšetkým priateľovi.
1951 – 2022
Vďaka, Chuck.*

„Vesmír vám občas hodí lano.“

Bill Hodges

17. október 2012

1

Je to staré mesto a už nie je v ktovieakom stave, čo platí aj o jazere, pri ktorom ho postavili, ale stále má časti, ktoré sú celkom elegantné. Dlhoroční obyvatelia by sa pravdepodobne zhodli, že najelegantnejšou štvrtou je Sugar Heights a najelegantnejšou ulicou, ktorá túto štvrť pretína, je Ridge Road, krivka mierne klesajúca od Bellovej vysokej školy humanitných a prírodných vied až k Deerfield Parku, ktorý je o tri kilometre ďalej. Ridge Road sa tiahne popri mnohých pekných budovách, z ktorých niektoré patria vysokoškolským pedagógom a niektoré úspešnejším predstaviteľom miestnej elity – lekárom, právnikom, bankárom a manažérom firiem, sediacim na samom vrchole pyramídy. Väčšinou sú to viktoriánske vily s dokonalou omietkou, so zasklenými výklenkami a s množstvom dekoratívnych farebných prvkov.

Park, kde sa Ridge Road končí, nie je taký veľký ako ten, ktorý sa rozvaluje uprostred Manhattanu, ale ani oveľa menší. Deerfield je pýchou mesta a jeho veľkolepý výzor udržiava čata záhradníkov. Iste, má aj neudržiavanú západnú časť pri Red Bank Avenue, známu ako Kroviská, kde občas po ztmení naďabíte na ľudí, ktorí predávajú alebo kupujú drogy, a kde sa z času na čas odohrá nejaké to lúpežné prepadnutie, ale Kroviská predstavujú len tri akre zo sedemstoštyridsiatich.

Ostatné časti sú trávnaté, kvetinové a pretkané chodníčkami, kde sa prechádzajú milenci, a lavičkami, kde starí páni čítajú noviny (dnes už čoraz častejšie na elektronických zariadeniach) a kde sa ženy zhovárajú a občas pri tom pohojdávajú svoje bábätká v drahých kočíkoch. Sú tam dve jazierka a pri jednom z nich občas uvidíte mužov alebo chlapcov, ako si púšťajú lodičky na diaľkové ovládanie. Na hladine druhého sa klzavo pohybujú labute a kačice. Je tu aj detské ihrisko. Je tu vlastne všetko okrem kúpaliska pre verejnosť a mestská rada sa s tou myšlienkou niekedy pohráva, ale zatiaľ ju vždy zhodili zo stola. Veď viete, náklady.

Tento októbrový večer je vzhľadom na ročné obdobie teplý, ale jemné mrholenie zabránilo vyraziť všetkým bežcom okrem jedného najzapálenejšieho. Je ním Jorge Castro, ktorý vyučuje na vysokej škole tvorivé písanie a latinskoamerickú literatúru. Napriek svojmu odboru je to rodený Američan. Jorge o sebe s obľubou hovorí, že je americký ako koláč *de manzana*.

V júli dovŕšil štyridsiatku a už si nemôže nahovárať, že je stále tým mladým levom, ktorého prvý román sa stal bestsellerom a na chvíľu z neho spravil úspešného muža. Štyridsiatka je vek, keď si človek musí prestať nahovárať, že je stále mladý, a bodka. Ak to nerešpektuje – ak prijme za svoje sebaaktualizačné presvedčenie, že „štyridsiatka je nová dvadsaťpäťka“, ocitne sa na klzkej ploche. Najskôr sa po nej zošmykne len trochu, potom trochu viac a z ničoho nič je z neho päťdesiatnik s bruchom pretekajúcim ponad opasok a s liekmi proti cholesterolu v lekárničke. V dvadsiatke vám telo kadečo odpustí. V štyridsiatke je taká tolerancia prinajlepšom podmienená. Jorge Castro nechce dovŕšiť päťdesiatku a zistiť, že sa z neho stal len ďalší americký tučniak.

V štyridsiatke sa o seba musíte začať starať. Musíte udržiavať stroj, pretože druhý vám nikto nevydá. A tak Jorge pije každé ráno pomarančovú šťavu (kvôli draslíku), väčši-

nu dní si po nej dáva ovsené vločky (kvôli antioxidantom) a červené mäso obmedzil na jednu porciu do týždňa. Keď má chuť niečo si zahryznúť medzi hlavnými jedlami, otvorí si plechovku sardiniek. Sú bohaté na omega-3 mastné kyseliny. (A chutné!) Ráno vykonáva jednoduché cvičenia a večer behá, nepreháňa to, ale okysličuje si tie štyridsaťročné pľúca a dáva svojmu štyridsaťročnému srdcu šancu podať výkon (tep v pokoji má 63). Jorge chce vyzeráť a cítiť sa na štyridsať, keď dovŕši päťdesiatku, ale osud je vtipkár. Jorge Castro sa nedožije ani štyridsaťjeden rokov.

2

Jeho trasa, ktorej sa drží, ešte aj keď večer jemne mrholí, sa začína v dome, kde býva spolu s Freddym (bude ich prinajmenšom dovtedy, kým mu zostane miesto na univerzite), potom beží necelý kilometer od budovy vysokej školy do parku. Tam si ponatáhuje chrbát, vypije trochu vitamínového nápoja, ktorý má v ľadvinke na zadku, a odklusá späť domov. Mrholenie je vlastne osviežujúce a do cesty sa mu nepletú žiadni iní bežci, chodci alebo cyklisti. Cyklisti bývajú najhorší, pevne presvedčení, že majú plné právo jazdiť po chodníku, a nie po ceste, hoci je tam osobitný cyklopruh. Dnes večer má chodník celý pre seba. Nemusí ani len mávať ľuďom, ktorí by si inak vyšli na veľkolepé staré verandy nadýchať sa večerného vzduchu; v tomto počasí zostali vnútri.

Všetci okrem jednej: starej poetky. Zababušila sa do vetrovky, hoci ani o ôsmej večer neklesla teplota pod desať stupňov Celzia. Schudla totiž na päťdesiat kíl (lekár ju za tú hmotnosť pravidelne hreší) a zle znáša zimu. A ešte horšie ako zimu znáša vlhkosť. Napriek tomu zostala vonku, pretože dnes večer sa jej naskytá možnosť uloviť si báseň, len

keby sa jej podarilo zasunúť prsty pod jej veko a nadvihnúť ho. Od letného slnovratu žiadnu nenapísala a potrebuje sa rozhýbať, lebo zhrdzavie. Musí sa prezentovať, ako občas hovoria jej študenti. A čo je ešte dôležitejšie, toto by mohla byť dobrá báseň. Možno dokonca až potrebná.

Musí sa začať tým, ako sa okolo stĺpov pouličného osvetlenia oproti nej ovíja hmla, a potom prejsť k tomu, o čom uvažuje ako o záhade. Tá záhada je vlastne všetko. Hmla vytvára svätožiary a tie sa pomaly pohybujú, striebristé, krásne. Slovo svätožiary by použila nerada, pretože to slovo každý očakáva, je to možnosť pre lenivcov. Takmer klišé. Ale striebristé... no dobre, možno radšej strieborné...

Nit' myšlienok sa jej zadrhne na dosť dlho, aby si všimla mladého muža (osemdesiatdeväťročnej sa štyridsiatka javí ako raná mladosť), ktorý dupoce po opačnej strane cesty. Vie, kto to je – literát a učiteľ literatúry, ktorý nadovšetko uctieva Gabriela Garcíu Márqueza. S dlhými tmavými vlasmi a úzkymi fúzikmi ako štetcom na šteklenie ženských rozkrokov jej pripomína šarmantnú postavu z *Princeznej nevesty* – „Volám sa Inigo Montoya, zabil si mi otca, priprav sa na smrť.“ Má na sebe žltú bundu s reflexným pruhom na chrbte a absurdne tesné bežecké nohavice. Ide ako mašina, povedala by asi matka starej poetky. Alebo ako kastanety.

Pri kastanetách si spomenie na zvony a vráti sa pohľadom k pouličnej lampe priamo oproti nej. Pomyslí si: *Bežec nepočuje striebro nad sebou, / tie zvony nezvonia.*

Nesedí to, pretože je to próza, ale nejako treba začať. Podarilo sa jej dostať končeky prstov pod veko básne. Musí ísť dnu, vziať si zápisník a začať čmárať. A predsa si ešte chvíľu posedí, pozoruje strieborné kruhy, ktoré víria okolo pouličných lúčok. Svätožiary, pomyslí si. To slovo nemôžem použiť, ale presne tak vyzerajú, nech ich boh skára.

Naposledy zazrie záblesk žltej bundy, potom sa bežec stratí v tme. Stará poetka sa s námahou postaví, zmraští sa, lebo ju zabolia bedrové kĺby, a odšuchce sa do domu.

3

Jorge Castro trochu pridá. Už chytil druhý dych, pľúca naberajú viac vzduchu, zažali sa endorfíny. Rovno pred ním je park posiaty starosvetskými lampami, ktoré vydávajú mystickú žltú žiaru. Pred opusteným detským ihriskom je malé parkovisko, teraz prázdne, zostala tam iba dodávka s otvorenými posuvnými dverami – na mokrý asfalt z nich trčí nakladacia rampa. Pod rampou je starší muž na vozíku a staršia žena, tá kľáčí na jednom kolene a rieši niečo s vozíkom.

Jorge na okamih zastane, prehne sa, chytí sa za nohy tesne nad kolenami, vydýchava sa a obzerá si dodávku. Na modro-bielej ešpézetke vzadu je logo s invalidným vozíkom.

Žena, ktorá má na sebe prešívany kabát a na hlave šatku, pozrie smerom k nemu. Jorge si hneď nie je istý, či ju pozná – svetlo na tomto malom bočnom parkovisku nie je až také silné. „Zdravím! Máte problém?“

Žena sa postaví. Starec na vozíku v pozapínanom svetri a s ploskou šiltovkou na hlave mu slabo mávne rukou.

„Zdochla nám baterka,“ povie žena. „Vy ste pán Castro, však? Jorge?“

Už ju spoznáva. Je to profesorka Emily Harrisová, ktorá prednáša anglickú literatúru... alebo prednášala. Už je asi emeritná. A tamto je jej manžel, takisto pedagóg. Jorge nevedel, že Harris je postihnutý, nevidal ho v univerzitnom areáli často, pôsobil na inej katedre a v inej budove, ale je presvedčený, že keď ho zazrel naposledy, starý pán ešte chodil po vlastných. Pokiaľ ide o Emily, tú vída pomerne často na rôznych pedagogických stretnutiach a kultúrnych

mecheche. Má dojem, že si ho ktovieako neoblúbila, najmä po tej katedrovej schôdzi k dnes už neexistujúcemu poetickému semináru. Trochu sa tam pochytili.

„Áno,“ odvetí. „Som to ja. Predpokladám, že vy dvaja by ste sa radi dostali domov a do sucha.“

„To by bolo fajn,“ povie pán Harris. Alebo možno je aj on profesor. Sveter má tenký a trochu sa trasie. „Myslíte, že by ste ma mohli vytlačiť hore po tej rampe, chlapče?“ Rozkašle sa, potom si odchrchle a znovu sa rozkašle. Jeho manželka, na schôdzach katedry energická a autoritatívna, vyzerá trochu bezradne a zanedbane. Bezprizorne. Jorge si položí otázku, ako dlho tu už sú a prečo niekomu nezatelefonovala o pomoc. *Možno nemá mobil*, pomyslí si. *Alebo si ho zabudla doma. Starí ľudia bývajú v takých veciach zábudliví*. Ale zase nemôže mať oveľa viac ako sedemdesiat. Jej manžel na vozíku vyzerá staršie.

„Myslím, že to zvládnem. Je odbrzdený?“

„Isteže,“ odpovie Emily Harrisová a cúvne, keď Jorge uchozí rukoväta a zvrtné vozík predkom k rampe. Zacúva s ním asi tri metre, aby sa mohol rozbehnúť. Invalidné vozíky s motorom bývajú ťažké. Posledné, čo potrebuje, je vytlačiť ho do polovice rampy, stratiť rýchlosť a musieť znovu zísť. Alebo, nedajbože, prevrhnúť ho a vyklopiť starého pána na asfalt.

„Ideme na to, pán Harris. Držte sa, možno to s vami trochu hrkne.“

Harris zovrie bočné operadlá a Jorge si všimne, aké má široké plecía. Pod svetrom sa črtajú svaly. Povie si, že ľudia, ktorým prestanú slúžiť nohy, si tento nedostatok vykompenzujú inak. Jorge sa rozbehne oproti rampe.

„Hijó, Strieborniak!“ zakričí veselo pán Harris.

Do polovice rampy to ide ľahko, ale potom vozík začne strácať hybnosť. Jorge sa skloní, zaprie sa aj chrbtovými svalmi a tlačí ďalej. Kým takto pomáha blížnemu, zide mu na um niečo podivné: ešpézetky tohto štátu sú červe-

no-biele, a hoci Harrisovci bývajú na Ridge Road presne ako on (často vída Emily Harrisovú v záhrade), tabuľka na tejto dodávke je modro-biela – takú má štát za západnou hranicou. A ešte čosi je čudné: nevie si spomenúť, že by bol túto dodávku niekedy spozoroval na ulici, aj keď Emily vída sedávať, vystretú ako pravítko, za volantom útleho malého subaru s nálepkou z Obamovej kampane na zadnom nárazníku...

Už je na vrchole rampy, zohnutý takmer v pravom uhle, ruky má natiahnuté a bežecké topánky pokrčené, na šiji ho poštipie nejaký hmyz. Asi dosť veľký, podľa vlny horúčavy, ktorá sa šíri z miesta uštipnutia, možno je to osa a on na ňu reaguje alergicky. Nikdy takú reakciu nemal, ale všetko na svete je raz po prvý raz a odrazu sa mu zahmlieva zrak a stráca silu v rukách. Topánky sa mu na vlhkej rampe šmyknú a on klesne na jedno koleno.

Ten vozík zbehne dolu a prejde ma...

Ale neprejde ho. Rodney Harris stlačí gombík a vozík vojde so spokojným zavrčaním do vozidla. Harris z neho vyskočí, svižne ho obíde a pozrie na muža, ktorý kľáčí na rampe s vlasmi prilepenými k čelu a s mrholením na lícach ako kvapky potu. Potom sa Jorge prevalí a padne na tvár.

„No aha!“ zvolá ticho Emily. „Perfektné!“

„Pomôž mi,“ vyzve ju Rodney.

Jeho manželka, takisto v bežeckej obuvi, chytí Jorgeho za členky. Manžel ho chytí pod pazuchami. Dotiahnu ho dnu. Rampu stiahnu za sebou. Rodney (ktorý je čírou náhodou naozaj profesor) sa posadí do kapitánskeho kresla za volantom. Emily si kľakne a zopne Jorgemu zápästia dohromady plastovými putami, aj keď to zrejme ani nie je potrebné. Jorge zhasol ako žiarovka (starej poetke by sa také prirovnanie určite nepáčilo) a hlasno chrápe.

„Všetko v pohode?“ spýta sa Rodney Harris z fakulty biológie.

„Všetko v pohode!“ Emily od vzrušenia preskakuje hlas. „Dokázali sme to, Roddy! Chytili sme toho skurvysyna!“

„Slušne, drahá,“ upozorní ju Rodney. Potom sa usmeje. „Ale máš pravdu. Naozaj sme to dokázali.“ Vyjde s dodávkou z parkoviska a zamieri hore kopcom.

Stará poetka zdvihne hlavu od zápisníka, ktorý má na obale obrázok maličkého červeného fúrika, uvidí dodávku prechádzať po ceste a zase sa skloní nad báseň.

Dodávka zabočí na Ridge Road k domu číslo 93, ktorý je takmer dvadsaťpäť rokov domovom manželov Harrisovcov. Dom patrí im, nie vysokej škole. Zdvihne sa jedna z dvoch garážových brán, dodávka vojde do kóje vľavo, garážová brána sa zatvorí, na Ridge Road opäť zavládne pokoj. Okolo pouličných lúčok sa ovíja hmla.

Ako svätožiary.

4

Jorge pomaly po kúskoch nadobúda vedomie. V hlave mu treští, v ústach má sucho, žalúdok sa mu búri. Netuší, koľko toho vypil, ale určite veľa, keď sa cíti po opici tak otrasne. A kde to vypil? Na večierku profesorského zboru? Na posedení po seminári tvorivého písania, kde sa nemúdro rozhodol nacengať ako študent, ktorým kedysi bol? Opil sa po ostatnej hádke s Freddym? Žiadna z tých možností mu nepripadá pravdepodobná.

Otvorí oči, pripravený na ranné svetlo, ktoré mu do úbohej utýranej hlavy vyšle ďalšiu explóziu bolesti, ale svetlo je tlmené. V jeho aktuálnom stave láskavé. Zdá sa mu, že leží na nízkom lôžku alebo na jogovej žinenke. Vedľa nej je vedro, plastové vedro na umývanie dlážky, aké sa dá kúpiť vo Walmarte alebo v Dollar Tree. Vie, načo tam je, a v okamihu vie aj to, ako sa cítili Pavlovove

psy, keď zazvonil zvonec, pretože mu stačí jeden pohľad na to vedro, aby sa mu kľčovito stiahlo brucho. Kľakne si a prudko vracia. Príde pauza, dosť dlhá na zopár nádychov, a potom to zopakuje.

Žalúdok sa mu upokojí, ale hlava ho chvíľu bolí tak brutálne, akoby sa chystala rozpadnúť na dva kusy, ktoré čochvíľu rachnú na dlážku. Zatvorí uslzené oči a čaká, kým bolesť utíchne. To sa napokon stane, ale chuť vývratkov v ústach a nose je nechutnosť sama. S očami stále zatvorenými našmátra vedro a odplúva si doň, kým nemá ústa aspoň čiastočne čisté.

Otvorí oči, zdvihne hlavu (opatrne) a uvidí mreže. Je v klietke. Je priestranná, ale je to klietka so všetkým, čo k nej patrí. Za klietkou je dlhá miestnosť. Stropné svetlá sú určite na reostate, pretože je tu šero. Vidí v ňom betónovú dlážku, ktorá vyzerá taká čistá, že by sa z nej dalo jesť – niežeby mal momentálne chuť na jedlo. Polovica miestnosti pred klietkou je prázdna. Uprostred je schodisko. O schody je opretá metla. Za schodiskom je dobre vybavená dielňa, na háčikoch visia nástroje, je tam aj stôl s cirkulárkou. A je tam aj pokosová píla – kvalitný, nie lacný nástroj. Niekoľko nožníc na živý plot, mechanických aj akumulátorových. Celý sortiment kľúčov, zavesených pedantne od najväčšieho po najmenší. Rad chrómových elektrických zásuviek na pracovnom stole vedľa dverí, ktoré vedú... niekam. Kompletná výbava domáceho majstra a všetko vyzerá dobre udržiavané.

Pod stolom s cirkulárkou nie sú piliny. Za stolom je stroj, aký nikdy predtým nevidel: veľký, žltý a hranatý, skoro taký veľký ako teleso domácej klimatizácie. Jorge si povie, že je to určite ono, pretože cez jednu stenu, obloženú drevom, sa vinie gumená hadica, ale nikdy takú klimatizáciu nevidel. Ak je na nej meno výrobcu, nachádza sa na opačnej strane.

Poobzerá sa po klietke a to, čo uvidí, ho vydesí. Ani nie tak fľaše s minerálkou Dasani na oranžovej debničke,

ktorá slúži ako stôl. Skôr modrý plastový hranol v kúte pod zvažujúcim sa stropom. Je to prenosná toaleta, akú používajú invalidi, kým sa ešte vládzu dostať z postele, ale nie sú schopní dôjsť na najbližšie WC.

Jorge sa ešte necíti na to, aby sa postavil, tak sa k nej priplazí a nadvihne veko. Uvidí misu s modrou vodou a do nosa mu vrazí taký silný pach dezinfekčného prostriedku, až sa mu oči znovu zalejú slzami. Zatvorí toaletu a kolenačky sa vráti k lôžku. Ešte aj v momentálne dodrbanom stave vie, čo tá prenosná toaleta znamená: niekto ho tu chce nejaký čas držať. Uniesli ho. Neurobil to kartel ako v jeho románe *Katalepsia* a nie je to v Mexiku ani v Kolumbii. Šialené, ale uniesli ho postarší manželia, profesori, ona je jeho kolegyňa. A ak je toto ich suterén, tak nie je ďaleko od svojho vlastného domu, kde si Freddy určite v obývačke číta a pije...

Ale kdeže. Freddy je preč, aspoň momentálne. Po ostatnej hádke tresol v afekte dverami ako obyčajne.

Skúma očami križujúce sa tyče mreží. Sú z ocele a kvalitne pozvárané. Určite to urobili v tejto dielni – iste neexistuje žiadny internetový obchod Žaláre na mieru, kde by sa taký tovar dal objednať –, ale mreže pôsobia dostatočne pevne. Uchopí jednu tyč oboma rukami a zatrasie ňou. Mreža nič.

Pozrie na strop a uvidí biele panely s vyvrtanými malými otvormi. Zvukové tesnenie. A uvidí ešte niečo: sklené oko, ktoré hľadá nadol. Jorge k nemu obráti tvár.

„Ste tam? Čo chcete?“

Nič. Zváži možnosť zakričať, aby ho pustili von, ale čo by tým dosiahol? Strčíte niekoho do klietky v suteréne (určite je to suterén) s vedrom na vývratky a prenosným hajzlíkom, ak mienite pri prvom výkriku zbehnúť dolu schodmi so slovami *Jaj, sorry, sorry, strašný omyl...?*

Treba mu cikať – organizmus má zaplavený až po zuby. Zdvihne sa na nohy a pomáha im rukami, drží sa mreží. Hlavu mu pretne ďalší šľah bolesti, ale nie je to také zlé, ako

keď sa vynáral k vedomiu. Prešuchce sa k prenosnej toalete, zdvihne veko, rozopne si zips na nohaviciach a pokúsi sa vymočiť. Spočiatku márne, hoci mu veľmi treba. Jorge si svoje toaletné záležitosti vybavoval zásadne v súkromí, aj na športoviskách sa vyhýba hromadným pisoárom, a navyše musí myslieť na sklené oko, čo sa naňho upiera. Je k nemu chrbtom, to pomáha, ale nie dosť. Počíta, koľko dní zostáva v mesiaci, potom koľko dní je do Vianoc, ach, staré dobré *feliz navidad*, a napokon to zaberie. Močí takmer celú minútu, potom si vezme jednu z fliaš s vodou Dasani. Prvým glgom si vypláchne ústnu dutinu, vyplúje ho do dezinfikovanej vody, ostatnú vodu hltavo vylogá.

Vráti sa k mrežiam a zadíva sa do dlhej miestnosti: na prázdnu polovicu tesne za klietkou, na schody, potom na dielničku. Oči mu znovu a znovu zabiehajú k cirkulárke a k pokosovej píle. Možno to nie je dobrý námet na úvahy pre muža v klietke, ale nemôže sa na ne nedívať. Nemôže si nepredstavovať vysoké kvílenie cirkulárky, ktoré sa ozýva, keď sa píla prehrýza borovicovým alebo cédrovým drevom: *AIRRRRROUUUU*.

Spomenie si, ako bežal v mrholení jemnom ako hmla. Spomenie si na Emily a jej manžela. Spomenie si, ako ho oblaflí a potom mu niečo pichli. A potom čistá ničota, samá čierňava, až kým sa neprebral tu.

Prečo? Prečo by vôbec niečo také urobili?

„Chcete sa porozprávať?“ zakričí na sklené oko. „Ja som kedykoľvek pripravený. Len mi povedzte, čo chcete!“

Nič. V miestnosti je hrobové ticho okrem šuchtania jeho nôh a cinkania obrúčky, ktorá sa na jeho prste opiera o mrežu. Nie je to jeho obrúčka, s Freddyom sa nezobrali. Aspoň zatiaľ nie a vzhľadom na to, ako sa situácia vyvíja, sa možno ani nikdy nezoberú. Jorge stiahol tú obrúčku z prsta otcovi v nemocnici niekoľko minút po tom, čo papi zomrel. Odvtedy ju nosí.

Ako dlho je tu? Pozrie na hodinky, ale to je márne – sú naťahovacie, to je ďalšia pamiatka, ktorú si vzal po otcovej smrti, a zastali o štvrtí na dve. Nevie ani, či predpoludním, alebo popoludní. A nevie si spomenúť, kedy ich naposledy naťahoval.

Harrisovci. Emily a Ronald. Alebo Robert? Vie, kto sú, a to je dosť zlovestné, nie?

Môže to byť zlovestné, povie si.

Keďže nemá zmysel kričať a vrieskať vo zvukovo izolovanej miestnosti – a privolalo by mu to späť tú brutálnu migrénu –, posadí sa na lôžko a čaká, či sa niečo stane. Či niekto príde a vysvetlí mu, čo to má, kurva, byť.

5

To, čo mu pichli, mu zrejme ešte stále pláva v hlave, lebo Jorge upadne do driemot so sklonenou hlavou a z kútika úst mu tečú sliny. O niečo neskôr – na papiho hodinkách je stále štvrtí na dve – sa hore otvoria dvere a niekto zíde dolu schodmi. Jorge zdvihne hlavu (znovu ho šľahne bolesť, ale nie až taká hrozná) a uvidí čierne nízke tenisky, členkové ponožky, úhľadné hnedé nohavice a potom kvietkovanú zásteru. Je to Emily Harrisová. Nesie podnos.

Jorge sa postaví. „Čo sa to tu deje?“

Nedostane odpoveď, Emily len položí podnos asi pol metra od kliecky. Na podnose je tučné hnedé vrečko, zastrčené do veľkého plastového pohára, v akom si človek nosí kávu na dlhú nočnú cestu autom. Vedľa je tanier s niečím nechutným: kusiskom tmavočerveného mäsa, ktoré pláva v ešte tmavšej červenej tekutine. Už pri pohľade na tú kombináciu sa Jorgemu znovu zdvihne žalúdok.

„Ak si myslíte, Emily, že to zjem, tak smola.“

Emily neodpovie, len vezme metlu a potlačí ňou podnos po betóne. Na spodku kliecky sú dvierka visiace na pántoch

(*Toto si naplánovali*, pomyslí si Jorge). Pohár sa prevrhne, keď narazí do ich vrchnej časti, lebo otvor je vysoký len asi desať centimetrov, a podnos sa posunie dnu. Dvierka sa zavrú, keď Emily stiahne metlu. Mäso plávajúce v mláke krvi vyzerá ako surová pečeň. Emily Harrisová sa vystrie, vráti metlu na miesto, obráti sa... a venuje mu úsmev. Akoby boli na nejakej skurvenej kokteilovej párty.

„Toto ja nezjem,“ zopakuje Jorge.

„Ale zjete,“ zaznie odpoveď.

S tým Emily odchádza hore schodmi. Jorge počuje zabuchnutie dverí a potom ešte jeden úder, zrejme zapadla závera.

Jorgemu stačí pohľad na surovú pečeň a je mu na vracanie, ale potom vytiahne z pohára vrečko. Je to niečo s názvom Ka'Chava. Podľa nálepky sa prášok vo vrečku dá rozpustiť vo vode na „výživný nápoj, ktorý vám dodá energiu na vaše dobrodružstvá“.

Jorge má pocit, že dobrodružstiev mu do konca života vrchovato stačilo. Vráti vrečko do pohára a posadí sa na lôžko. Podnos odsunie bez toho, aby sa naň pozrel. Zatvorí oči.

6

Zadrieme, prebudí sa, znovu zadrieme, potom sa prebudí úplne. Bolesť hlavy je takmer preč a žalúdok sa upokojil. Natiahne si papiho hodinky a nastaví na nich poludnie. Alebo možno polnoc. To je jedno, ale nech má aspoň predstavu, ako dlho tu je. Raz mu niekto – možno mužská polovica tejto bláznivej profesorskej dvojky – povie, prečo je tu a čo musí urobiť, aby sa odtiaľto vyslobodil. Jorge tipuje, že to nebude dávať ktovieaký zmysel, pretože títo dvaja sú jednoznačne *locos*. Mnohí profesori sú cvoci, na svojom okruhu hostujúceho literárneho tvorcu strávil dosť času, aby si to overil, ale Harrisovci to dotiahli na nový level.

Napokon si vytiahne z pohára vrecko Ka'Chavy – evidentne si ho má zmiešať s vodou Dasani. Pohár je z bistra Dillon na parkovisku pre tiráky v Redlunde, kde Jorge a Freddy občas raňajkujú. Ako rád by tam teraz bol! Rád by bol aj v kaplnke v Ayerse a počúval jednu z extrémne nudných kázní reverenda Gallatina. Rád by bol aj u lekára a čakal na proktologickú prehliadku. Vlastne by bol rád hocikde inde ako tu.

Nemá dôvod dôverovať čomukoľvek, čo dostal od šialených Harrisovcov, ale keď ho už prešla nevoľnosť, vyhladol. Pred behom si vždy dáva iba ľahké jedlo, aby mohol o to viac kalórií prijať po ňom. Vrecko je zavreté, čo asi znamená, že je okej, ale aj tak si ho dobre obzrie, hľadá vpichy (po injekčnej ihle), kým ho roztrhne a vysype jeho obsah do pohára. Pridá vodu, zatvorí pohár a podľa návodu ním dobre potrasie. Ochutná a vzápätí to vypije naraz. Značne pochybuje, že nápoj inšpirovala „prastará múdrosť“, ako stojí na nálepke, ale je pomerne chutný. Čokoládový. Ako frappé, keby boli frapéčka čisto rastlinné.

S nápojom v žalúdku si znovu obzrie surovú pečeň. Pokúsi sa vysunúť podnos cez dvierka von, ale spočiatku to nejde, pretože dvierka sa pohybujú len dovnútra. Zakvačí sa pod ne nechtami a nadvihne ich. Vystřčí podnos.

„Hej!“ zakričí na sklené oko, ktoré si ho stále preme-riava. „Hej, čo chcete? Porozprávajme sa o tom! Poďme si to prebrať!“

Nič.

7

Prejde šesť hodín. Tentoraz zíde po schodoch mužská polovica Harrisovcov. Je v pyžame a papučiach. Naozaj má široké plecia, ale inak je chudý a pyžamo – so vzorkou hasičských áut, ako keby bolo detské – na ňom povieva. Jorge Castro pocíti

pri pohľade na tohto starého chlapíka prival absurdity – je toto vôbec pravda?

„Čo chcete?“

Harris neodpovedá, len pozrie na odmietnutý podnos na dlážke. Pozrie aj na dvierka, potom zase na podnos. Ešte párkrát, pre istotu: Podnos, dvierka, podnos, dvierka. Potom pristúpi k metle a vtlačí podnos zase do klietky.

Jorge má toho po krk. Nadvihne dvierka a posunie podnos zase von. Mláčka krvi ošplechne Harrisovi spodok jednej nohavice pyžama. Harris najskôr pohne metlou, aby podnos odpálkoval, ale potom zrejme usúdi, že by to bolo zbytočné. Oprie metlu o bok schodiska a chystá sa po ňom vrátiť hore. Nižšie od tých širokých pliec toho na ňom veľa nie je, ale ten zákerák vyzerá riadne pružne.

„Vráťte sa,“ vyzve ho Jorge. „Pozhovárajte sa o tom ako chlap s chlapom.“

Harris naňho pozrie a vzdychne tónom ťažko skúšaného rodiča, ktorý bojuje so zaťatým batolaťom. „Keď budete ten podnos chcieť, dostanete ho naspäť,“ povie. „To sme si, dúfam, vyjasnili.“

„Nemienim to jesť, už som to oznámil vašej manželke. Okrem toho, že je tá pečeň surová, mám ju tu pri izbovej teplote už...“ Pozrie na papiho hodinky. „Viac ako šesť hodín.“

Šialený profesor sa k tomu nevyjadrí, iba vyjde hore schodmi. Dvere sa zatvoria. Závora zapadne. *Buch.*

8

Papiho hodinky ukazujú desať, keď za ním zide dolu Emily. Elegantné hnedé nohavice vystriedal kvetovaný župan a jej vlastné papuče. *Žeby bol už ďalší večer?* pomyslí si Jorge. *Je to možné? Ako dlho som bol po tej injekcii mimo?* Stratený čas ho v istých chvíľach znepokojuje viac ako to čoraz slizkejšie